

Jenei Gyula

Álom a vonaton

száznegyven kilométeres sebességgel suhannak
mellettem a hófoltok alól kikukucskáló illegális
szemétlerakók tarka buckái, a zsengezőld vetések
párhuzamos alakzatjai, a belvizek tócsáival
körülölelt faluszéli cigánytelepek, a felújított
állomások magasperonjai, a klimaxos nyár
hóhullámai, és suhan a vasúti átjárók sorompóinál
kerékpárra támaszkodó kínai ruhás
szegénység, miközben a kormányon lógó
szürke műanyag szatyorban turkál, én meg
a hátizsákomban. könyvet veszek elő, de tekintetem
tartalom nélkül futkos a sorokon. mutatóujjamat
könyvjelzőként a lapok közé csúsztatom, fejemet
az ülés enyhén koszos támlájának döntöm,
s az utasokat figyelem. ők meg az okoseszközeiket.
ujjbegyeik kényesen cikáznak az érintőképernyőkön,
hallójárataikból kifolynak a fülhallgatók vékony
zsinórhojai. októbert végéig fáradt, rézsútos fényei
festik a horizontot. istenem, mióta utazom ezen a
vonaton! suhannak mellettem cserbenhagyott
tanyák, elárvult állattartó telepek, kövér temető,
fák, arcok, évszakok, évek; elsuhan a gyerekkor
gőzmozdonyainak fanyar, fehér füstje, mikor
a nyitott peronról belépek a túlfűtött, fapados
vagonba, ahol eltévelyesedett, kendős néni,
borostás parasztemberek, cigarettázó, svájcisapkás
melósok utaznak és beszélgetnek, és beszélgetnek, és
utálom, ha kérdeznek, ha faggatóznak. aztán később
a fekete vonatok sörszagú kártyapartijai, a kigombolt
ingek mögül elővillanó bozontos, fekete
mellszőrzetek, hájas hasak, és mindig lesz valaki,
aki tüzet kér, cigit vagy pénzt, és csak jönnek és
mennek, és alig érnek haza, már indulnak is vissza,
nélkülük múlik el család, tél és nyár, tőlük hangos
az éjszaka. és olvasok, és alszok vagy figyelek
a fűtetlen vonaton, és várok a csatlakozásra, de
csak közhelyek érkeznek, hangosbemondó jelzi jöttük,

és a sínek átvisznek az országhatáron, és azon túl másként zöld a legelő, és elvisznek gótikus dómok alá, történelmi városok folyópartjaira, s visszább az időben, a gyerekkoron is túlra tolat a szerelvény, olyan tájakra, ahol még egy véletlen mozdulat megváltoztathatta volna a jövőt, és akkor sosem báméskodtam, hajoltam volna ki a lehúzott ablakon akkora menetszélben, amilyenben levegőt is alig kapok; nem kerestem volna üres fülkéket, vagy olyanokat, ahol vonzó lányok izzadnak bőrrüléses nyarakban, s meztelen combjuk ragadósan szíszeg, amikor egy ismeretlen állomáson leszálláshoz készülnek, hogy örökre eltűnjenek a szemem elől, hogy ne ők legyenek, akik kiforgatják helyéből az életemet. és utazom tovább, jeggyel vagy anélkül, és néha megbüntet a kalauz, olykor meg a párás füлкеüvegre rajzoló, vagy betűket írok rá, amikor nem veszi észre senki, aztán gyorsan letörlöm őket. a rozsdafoltos ablakon át állomások, ostorlámpák fényei villódnak a szemembe, külvárosok, csenevész erdők suhannak száznegyvennel, máskor pedig csak vándorog a vonat, mert leszakadt vezetékek, átforrósodott sínek, hajnali hófúvások, vagy éppen elgázol egy biciklist, öngyilkosjelöltet. néha eltévedek, nem ott szállok le, ahol kellene, de mindegy, mert minden állomás ismerős, az is, ahol sosem jártam. az utasok is ismerősek, a mozdulatok, a viszonyok. ha beleunok az olvasásba, a tájba, fejemet az ülőke támlájához hajtom, és behunyom a szemem: ugyanazok a színek, szagok, hangfoszlányok, s ugyanazokat az álmokat kattogja a végtelenített vágányokon semmibe száguldó szerelvény.